

же по вече нови. По придобития опитъ, той усвършенствувалъ вида на постройката на корабитѣ, като заповѣдалъ да се направятъ по ниски, но по широки, за да може по удобно да се товарятъ и да се носятъ на тѣхъ по вече тяжести и коне, а сжщо да могатъ тѣ еднакво да плуватъ и съ лопати и подъ платна.

Отъ цизалпинска Галлия, гдѣто присъществувалъ на обикновенното народно събрание, той отишълъ въ Иллирия, границитѣ на която били разорявани отъ съсѣдното племе — пирусти. Той заповѣдалъ на градоветѣ на Иллирия да извадятъ войски, но пируститѣ испратили пратеници съ просба за миръ и съ обѣщание да заплатятъ всичкитѣ загуби. Цезарь поискалъ заложници, които и били испратени въ опрѣдѣления день.

Като нарѣдилъ работитѣ въ едно общенародно събрание въ Иллирия, Цезарь се върналъ въ сѣверна Италия, а отъ тамъ въ Галлия, гдѣто посѣтилъ всичкитѣ зимни квартири на армията и намѣрилъ около 600 товарни и 28 военни морски кораби, почти готови да излѣзатъ въ морето. Като похвалилъ усърдието на войскитѣ, той заповѣдалъ да събержтъ всичкитѣ кораби въ пристанището на Иций (Itius, днесъ Boulogne sur mer), отъ кждѣто прѣминуването въ Британія било, по причина на тѣсината на пролива, най удобно. Времето, потребно за довършване на всички приготовления, той употребилъ въ единъ походъ съ 4 легиона и 800 души конница, безъ тяжести, противъ тревиритѣ (гдѣто днесъ се намира града Триръ, Trier, Trèves), които не били испратили депутати въ общенародното събрание, отказвали да се повинуватъ на римлянитѣ и били повикали, както се чувало, германцитѣ изъ-отвѣдъ Рейня.

Цезарь пиши за тревиритѣ, че изъ между всички племена, тѣ имали най много конница и въобще войски, но били раздѣлени на двѣ враждебни партии. Прѣдводителя на едната отъ тѣхъ, Цингеториксъ, дошълъ при Цезаря и го увѣрилъ въ прѣданността си къмъ римлянитѣ. А прѣдводителя на другата партия, Индуциомаръ, събралъ войски, испратилъ въ горитѣ (днесъ Арденскитѣ) всички неспособни да носятъ оржие и да се сражаватъ и се приготвилъ за упорито съпротивление. Но, напуснатъ отъ своитѣ, той дошълъ при Цезаря да му изяви покорностъ и му даде заложници, а тайно се ожесточилъ още по вече противъ римлянитѣ, когато Цезарь, като събралъ старейшинитѣ на тревиритѣ, поржчалъ имъ да пазятъ интереситѣ на Цингеторикса.

Като обезпечилъ, колкото било възможно, спокойствието отъ тѣзи страна, Цезарь се върналъ съ войскитѣ въ Иций, гдѣто намѣрилъ вече събрана всичката си флота (освѣтъ 40 ново-направени кораби, които били принудени да се върнатъ въ Белгия) и 4.000 души галлска конница, отъ най виднитѣ землевладѣлци. При това Цезарь ималъ прѣдъ видъ да остави на сушата само най прѣданнитѣ и надѣжни, а всички други да вземе съ себѣ си, като единъ видъ заложници. Въ числото на последнитѣ билъ, между другитѣ, Думнориксъ — единъ отъ най виднитѣ и сжщевременно най опаснитѣ хора между галлитѣ. Цезарь, като ималъ много лоши свѣдения за него, отказалъ на молбата му да го остави въ Галлия. Думнориксъ, отъ злоба за това, тайно подбудилъ другитѣ видни галли, подъ обща клѣтва, да дѣйствуватъ заедно въ полза на общото дѣло на галлитѣ противъ римлянитѣ. Цезарь, като се научилъ за това и задържанъ 25 дена отъ